

Νέας Κρήνης Ιουστίνος: Στη μνήμη του Αρχιεπισκόπου Αναστασίου

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς](#)

Το όνομά σου

- του Μητροπολίτου Νέας Κρήνης Ιουστίνου

Τό όνομά σου
σημάδι Χριστοῦ
στήν ἄμμο,
σφράγισμα ἐλπίδας
σέ ἀπελπισμένα μνήματα,
καρδιάς παλμός,
σέ σώματα πού σήπονται.

Τό όνομά σου
Ζωή και Ἀνάσταση!

Ἄραγε,

πόσα μπολιάσματα Ζωῆς,
μετρά ὁ Ἄγγελός σου,
στά ξεραμένα δένδρα τῶν στεπῶν τῆς Ἀφρικῆς;

Πόσα λευκά κρινάκια,
πού εὐωδιάζουν Πάσχα,
φύτεψες,
στίς χῶρες,
ὅπου ὁ ἥλιος ἀνατέλλει;

Πόσες νεκρές καρδιές ἀνάστησες,
μ' ἓνα σου λόγο,
μ' ἓνα σου χᾶδι,
μέ μιά ματιά σου,
ἐκεῖ,
στά Δυτικά Βαλκάνια;

Δέν ἦσουν δάσκαλος τῆς ἄνεσης,
ἐσύ,
οὔτε πατέρας τῆς βολῆς.

Ἦσουν αὖτις πρωτομάστορας,
γεωργός,
σποριάς
καί θεριστής.
Ἦσουν Ἐπίσκοπος
μιᾶς ἄλλης βιοτῆς.

Τά χέρια σου,
οἱ ρόζοι τά ἐστόλιζαν,
τά μάτια σου,
ἡ ἀγρύπνια,
τό στόμα σου,
χαμόγελο λεβάντας,
πού εὐωδίαζε χαρά,
στούς πονεμένους.

Ἦσουν,
στ' ἀλήθεια, ξέχωρος,
γι' αὐτό καί ζηλευτός
κι ἀκατανόητος.

Ἦσουν σέ ὅλα πρῶτος,
γιατί ἔζησες ὡς ἔσχατος.

Καί τώρα,
πάλι σύ,
ὁ ἔσχατος,
πρῶτος ἀνέρχεσαι πρὸς τὸν Πατέρα,
κρατώντας
μές στίς χοῦφτες σου
τὸν πλοῦτο τῶν παιδιῶν σου.

Πόσο ὁμορφα εἶν' στολισμένοι οἱ ὀφθαλμοί σου,
τώρα πού φεύγεις,
ἀπὸ τὰ φωτεινά σου δάκρυα!

Πόσο εἰρηνική ἡ ἔξοδός σου
ἀπ' τῇ βοῇ τοῦ βίου!

Ξάστερη εἶναι ἡ καρδιά σου,
ἀσύννεφη,
σάν ἀνταμώνεις
στήν Πατρίδα
τὸν Ἠγαπημένο!

Λοιπόν,
τί πλέον σοῦ ἀπέμεινε,
τῆς Ἀναστάσεως ἐπώνυμε,
καί τῆς χαρᾶς συνώνυμε,
ἐκτός τοῦ Ἠγαπημένου;

Πορεύου, οὔν,
πρὸς Αὐτόν,
τροπαιοφόρε,
καί ἀγάλλου
μετά τῶν ἀδελφῶν σου.

Ἦδη,

ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος,
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου
στέκει.